

Algemene ambiance

Voor mij was dit de eerste vakantie in Chamonix en stiekem was het best een beetje wennen. Plotseling zit je tussen lui die van de ene noordwand naar de andere noordwand willen rennen en het liefst wat onweer hebben aan de top voor de sfeer. Maarja, dan begint de cursus en zit je plotseling tussen klassiekers als Aiguille Verte, de Droites, de Drus en Grand Jorasses. Plotseling voel je de aantrekkingskracht van de grote jongens en als je goed luistert hoor je ze zachtjes roepen: "Kom hier, hier is het fijn, probeer mijn traverse of mijn historische lijn".

Gelukkig hadden we onze gidsen om ons een beetje in toom te houden. Zo hadden we mooi de ruimte om te genieten van een sigaretje, de technische pasjes, ACDC deuntjes en een verfrissend pilsemannetje achteraf. Dit was voor mij misschien wel een van de belangrijkste lessen van de cursus. Succes en plezier in alpine routes valt of staat bij de 'human factor'. Zo hadden we ieder ons eigen geheime roosje om in de gaten te houden. Het klinkt misschien wat kinderachtig, maar het werkte als een trein. Iedereen zorgde voor elkaar zodat het voelde alsof je moeder, oma en overgroot oma mee waren op avontuur. Ik denk dan ook dat wij hierdoor een van de meest relaxte C3 cursussen ooit hebben gehad.

Dit was erg fijn om een keer mee te maken aangezien je naarmate de routes harder worden toch elke keer een iets pikanter dobbelsteentje opgooit. Dit merkten wij afgelopen jaren ook sterk in Zermatt waar wijzelf en veel mensen om ons heen vrij ernstige en dodelijke ongelukken meemaakten. Deze cursus was dus een mooi momentje alles even op een rijtje te zetten.

Als meeste chille C3 groep ooit kon het chillen natuurlijk niet stoppen bij de cursus en zijn we met z'n allen afgereisd naar een mooie spa in Chamonix. Om het verblijf te verdienen zijn we hier door een alpine route naartoe gereden waarbij we bijna vast zaten met de auto in de modder. Toen we eenmaal aankwamen hebben we in alle vrijheid (sommigen heel vrij ;)) en blijheid het leven en onze ervaringen besproken. Het afscheid achteraf viel dan ook wat zwaar. Het is wonderbaarlijk hoe snel de bergen verbinden.

Dag 1 – Parois de Refuge

De eerste echte dag van de cursus. Het plan was om de La Nonne traverse te doen. Er snachts regen voorspeld, die rond 6:00 zou ophouden. En dus ging de wekker om 6:00, met de hoop dat de rots droog genoeg zou zijn na het ontbijt en de aanloop. Echter, het bleek niet helemaal droog toen we opstonden. Na een rustig ontbijt was het nog steeds niet droog en het begon zelfs harder te regenen. Na wat wikken en wegen besloten we dat de La Nonne niet meer ging lukken en zijn de meeste van ons weer even op bed gaan liggen.

Na een extra uurtje slaap werd het aan de eind van de ochtend eindelijk droog. Het nieuwe doel: oefenen met trad en op elkaar ingespeeld raken in een van de trad multipitches 10min lopen van de hut vandaan genaamd: “Parois de Refuge”. We begonnen met een korte opfrisser van de gidsen over trad standplaatsen. Wij hadden

allemaal al wat trad ervaring, maar het was toch leerzaam om wat puntjes op de i te zetten. De gidsen hebben toch altijd weer kleine handigheidjes, die het net efficiënter of veiliger maken.

De multipitches waren 200m max 6a, met hier en daar een bolt en een standplaats. De routes waren redelijk in onze comfortzone, al was de rots hier en daar nog nat en dan wordt het toch opeens een stuk spannender. Het uitzicht was fenomenaal. Vanaf deze zijwand van de Moine had je mooi uitzicht op alle bergen om ons heen. De Grand Jorasses was goed te zien, en in de verte zag je de Dent du Geant en de Mont Blanc. Na een mooie dag, waren we om 18:00 weer terug in de hut, net op tijd voor het eten.

Dag 2 – La Nonne traverse

Wat een leuke dag was dit! Vroeg uit de veren en vol enthousiasme begonnen we. We waren goed voorbereid en konden daardoor gemakkelijk aanlopen naar het begin van de route. De eerste stapjes van de route waren best even pittig. De gletsjer lag wat lager waardoor het begin behoorlijk stijl en glad was. Zeker om zo op stijgijsers te doen. Na de eerste pitch volgde een lange makelijkere klim door los gesteente waarna we op de graad uitkwamen. En daar begon het feest. Een bijzonder mooie graad. Een betrouwbare rots met goede mogelijkheden tot plaatsingen. Bijna bij de top, vonden we drie puntjes. Achteraf gezien was daar nog wat ruimte voor verbetering want de helft van onze groep stond op één top en de andere helft op een andere top, maar niemand op de échte top. Ach, de tofoto's waren er niet minder om.

Na de top kwamen we op de “razor” een scherpe graad. Heel spannend en mooi. De rots liet zich goed afzekeren met cammetjes waardoor het toch nog comfortabel voelde. Daarna volgde een stuk naar beneden klimmen en een stijl stukje sneeuw over een “bergschund” tot we weer veilig op de gletsjer stonden. Zeker niet binnen gidsjestijd gehaald, maar wel veel nieuwe skills en snelheid aangeleerd.

Dag 3 - Pointe Isabella

Onze derde dag rond de 'Glacier de Talèfre' stond in het teken van sneeuw, heel veel sneeuw. Comfortabeler worden op stijgijsers, oefenen met lopen door steile sneeuw, en het plannen van een langere gletsjertocht. Ons doel voor de dag was de Pointe Isabelle (3761m), een tocht die we niet mochten onderschatten vanwege de lengte en het risico op seracs.

Net als woensdag gingen we in alle vroegte op pad, dit keer op zoek naar een logisch pad om de teruggetrokken gletsjer te bereiken. De route leidde ons geleidelijk van rotsblokken, over een stuk apere gletsjer naar een steeds steilere gletsjer bedekt met sneeuw. Vol goede moed navigeerden we tussen spleten en puinwaaiers door omhoog. De echte uitdaging kwam in de vorm van een steil, overhangend sneeuwveld dat we moesten traverseren om verder te komen. Met opperste concentratie, en wat bibberende benen, kwamen we er doorheen zonder uit te glijden. Gelukkig konden we nog vertrouwen op vaste sneeuw. Eenmaal op een richel vol rotsblokken konden we allemaal even rustig ademen, en beseffen dat we op rotsig terrein toch echt veel comfortabeler zijn.

Uiteindelijk hebben we even geproefd aan de laatste steile sneeuwelling naar de top. Er lag nog een uitdagend sneeuwveld van ongeveer 35° voor ons. Vanwege de tijd hebben we besloten om samen terug te keren. De sneeuw waarlangs we naar boven waren gekomen werd immers met het uur zachter. Tijdens de rappe terugweg hebben we de kans gepakt om te oefenen met zekeren vanaf een 'steckpickel' en het oversteken van een bergschrund. Velen van ons hadden voorgenomen om deze cursus onze grenzen op te zoeken, en ook een klein beetje te verleggen. Met deze uitdagende route in de sneeuw is dat zeker gelukt.

Dag 4 - Tour l'Évêque of de Moine.

Op de vierde dag kregen we de optie om of naar de Évêque of naar de Moine te gaan van de gidsen. De route naar de Évêque begon met een steile couloir met ongeveer 40° sneeuw en

eindigde met een rots route met enkele passages 5c. De beklimming van de Moine ging over de normaal route met relatief eenvoudig klimmen, maar met uitdagingen in het route zoeken en efficiënt wisselen tussen verschillende zeker technieken. Uiteindelijk hebben we besloten om op te splitsen in twee groepen, Roos, Rien en Tiza naar de moine, en Marnix, Wiard en ik naar de Évêque.

Richting de Évêque begonnen we vroeg met de aanloop over de gletsjer en het oversteken van een kleine bergschrund. De sneeuw was nog hard en zo konden we mooi op tijd beginnen met de sneeuw couloir. Zelf had ik nog nooit zulke steile sneeuw beklommen en het was daardoor aan het begin even spannend. Gelukkig waren er aan de linker kant genoeg rotsen om regelmatig tussenzekeringsen te plaatsen. Zo voelde behoorlijk veilig en tijdens het klimmen werd ik ook steeds comfortabeler. Het klimmen ging lekker en we waren al bijna boven, toen de zon boven de rotsen uitkwam en de sneeuw ineens een stuk zachter werd. Het lopen werd steeds moeilijker en de pickel bleef ook niet lekker meer steken in de sneeuw. Zeker voor Wiard en Marnix die achter mij aan

klommen werd het klimmen steeds zwaarder. Maar kort daarna kwamen ook zij zonder grote problemen aan bij het colletje, vanwaar het rotsklimmen begon.

Daarna begon de multipitch, en hoewel we allemaal ruime ervaring hebben met multipitchen, was het een goede oefening in het plaatsen van tussen zekeringsen en het bouwen van trad-standplaatsen. Het gespleten en scherpe graniet van het Mont-Blanc massief, maakt het vinden van plaatsingen erg gemakkelijk en geeft grip te over. Zo is het klimmen erg plezierig en is het enorm genieten. Zeker ook omdat we vanaf de standplaatsen een fantastisch uitzicht hebben over de Mont-Blanc, Grandes Jorasses en allerlei gletsjers. Helaas kwam de omkeertijd snel dichterbij en was er niet meer genoeg tijd voor de laatste 70m scrambelen naar de top. Maar omkeertijd is omkeertijd en we hadden nog een boel abseilen en zachte sneeuw in het vooruitzicht.

Onderweg naar beneden hebben we nog een aantal tips gekregen over efficiënt abseilen van de gids. En uiteindelijk stonden we in recordtijd weer op de col. Gelukkig hoefden we niet naar beneden over de zachte sneeuw, maar was er een alternatieve route waar we over rots naar beneden konden klimmen. De laatste horde was het oversteken van de bergschrund, maar vanaf boven konden we er overheen abseilen en was het zo gepiept. Uiteindelijk waren we precies op tijd terug bij de hut en was het tijd voor een heerlijke limoen limonade. Helaas konden we nog niet echt uitrusten, want aan het einde van de dag restte ons nog de oversteek naar de Leschaux hut, waar we de laatste twee nachten zouden slapen. Het was niet moeilijk, maar bleek toch nog een flinke wandeling met onze volgepakte rugzakken. Gelukkig wachtte ons in de Leschaux hut de overheerlijke lasagne van Chloé.

Dag 6 - Christalliers Spur on Pointe (3.139m)

Wat een verandering. Na 5 dagen in de Refuge du Couvercle te zijn geweest, werden we deze ochtend wakker in een nieuwe omgeving: in de Refuge Leschaux. Waar Refuge du Couvercle een vrij nieuwe en behoorlijk grote hut is, waar veel klimmers met allerlei verschillende niveaus op afkomen, is de Leschaux hut het tegenovergestelde hiervan. De Refuge Leschaux kent 2 'slaapzalen', waarvan 1 kan worden omgetoverd tot 'eetzaal'. Daarbij is er slechts 1 huttenwaard met een extra hulp. Zij woont hier samen met haar dochtertje en de huttenkat 'Jorasses', vernoemd naar de Grand Jorasses die veelal vanuit deze hut geklommen wordt.

Op deze laatste klimdag stond de Christalliers Spur on Pointe op de planning. Een vrij onbekende route die wij op aanraden van de huttenwaard besloten te beklimmen; dit zou immers een van de weinige routes zijn die goed in conditie was en tegelijkertijd niet extreem technisch of fysiek uitdagend zou zijn. Iedereen merkte dat de afgelopen 5 cursusdagen toch wel hun tol begonnen te eisen en dat een relatief kort eenvoudig tochtje een mooie afsluiter zou zijn.

Omdat nog niet iedereen met elkaar had geklommen besloten we alle touwgroepen weer door elkaar te husselen. Tiza ging op pad met Tinko, Marnix klom samen met Rien en Wiard en Roos vormden het laatste team. Of eigenlijk het eerste team, aangezien zij als een speer naar boven gingen. Maar, toen ze uiteindelijk 1.5 uur op de top zaten te wachten op de rest begonnen ze toch wel te twijfelen of dit kwam doordat ze zo snel geklommen hadden. En helaas was dat ook te mooi om waar te zijn. Niet veel later kwam Arthur boven, terwijl hij contact had met de andere gids via zijn portofoon; Tiza was lelijk op haar schouder gevallen doordat er een stuk rots uitbrak en was niet meer in staat om verder te klimmen. Gelukkig was het mogelijk om vanaf waar zij zich bevonden de rots te verlaten en over de gletsjer af te dalen. Wij zouden hen verderop opzoeken om met z'n allen aan gletsjertouw te gaan.

Ondanks dit vervelende voorval heeft iedereen enorm kunnen genieten van de rest van de route. Via een steil stuk sneeuw kwamen we bij de start van de graad, welke bestond uit vast graniet waar om de paar meter prachtige bergkristallen voor het oprapen lagen. Iedereen kwam dan ook de route uit met gevulde zakken met kristallen en een glimlach op het gezicht.

Tijdens de afloop was er nog tijd om een paar sneeuwoefeningen te doen, waarna iedereen blij en voldaan terugkeerde naar de Leschaux hut. Tijd voor een Blanche biertje in het zonnetje en een gezellige afsluitende avond!